

اداره خانگی :

فقطه بحشبه بازاری صاحبیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :

آرستووولوس ده خرسیدبسی

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρος. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ'ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

'Ο Κόμπριτς (X) ἐν Σαιν-Καντέν.

'Ο νέος Ρῶσος πρεσβευτὴς ἐν Βερολίῳ, 'Ιώφ.

'Ο νέος Ρῶσος πρεσβευτὴς ἐν Βιέννῃ Κάμενεν.

'Αγγλοι τραυματῖαι αἰχμάλωτοι ἐν Σαιν-Καντέν.

Ἄσ' Ὅλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ἰδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἐξωτερικὸν > > > Φρ. 20
Αἱ ἐγγράφαι συμπληρῶνται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἐλέχθη, ὅτι παρὰ τὰ ἔργα ἄνευ, τῶν ὁποίων ἀναπτύχθησαν τὰ εἶδη καὶ εἰ συγγραφεῖς, ἀπλοῦται τὸ χαμηλὸν μυθιστόρημα, ἢ ἐπιφυλλίς, τὸ feuilleton, τὸ λαϊκόν, τὸ ὀπεικόν, μὲ ὑπόδειγμα τὸν Ponson du Terrail, ἄνευ ἄλλης φιλολογικῆς ἀξίας καὶ βάρους, ἄνευ βαθύτης παρατηρήσεως καὶ ἐρευνῆς, χρησιμοποιοῦν τὴν φαντασίαν εἰς δημιουργίαν σκηνῶν ἀψυχολογικῶν καὶ ἀναιρουσῶν ἀλλήλων, μὲ ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν: τὴν κατάληξιν.

Τὸ εἶδος, βεβαίως, τοῦτο εἶναι τὸ κατώτερον τῆς ὅλης μυθιστορηματικῆς γραμμῆς, ἀλλὰ κατωτέρω αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἡ ὑποστάθμη. Συγγραφεῖς, ζήσαντες εἰς κοινωνικὰ σκώματα παρῶσεως, ζυμωμένοι μὲ τὸ ἀλκοὸλ καὶ τὸ ὄπιον, σάματα ἐκφυλα καὶ ἀπεσπασμένα ἠθικῶς, ἐπεχειρήσαν νὰ δημιουργήσουν ἔργα, ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ἐκείνου. Ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τῶν μακροῦργημάτων, τὸ ἐγγυριδίον, τὴν ἀνηθικότητα καὶ ἀπερθεύθησαν εἰς τὰ χαμηρότερα ἐνστικτὰ τοῦ λαοῦ.

Ἐδημιουργήθη τότε, κατὰ τὴν ὀραίαν γερμανικὴν ἔκφρασιν, τὸ μυθιστόρημα τῆς «πύσω σκάλας», τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τὴν θέσιν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ σπικιοῦ, δὲν διαβάσεται εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, οὔτε εἰς συνανασταφῆς νυκτερινῆς, τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος ἀποκρύπτεται, καὶ τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὰ σπικία ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ὑπηρεσίας... Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν ἀριθμοῦν ἐκδόσεις πολλὰς: ὑπάρχουν πάντοτε αἱ ἐκφυλαὶ διάνοιαι καὶ καρδίαι.

Αἱ δὲ καρδίαι αὗται εὐρίσκονται, ἴσως, ἐν πλειονοψηφίᾳ ἀπέθαναι τῶν λαϊκῶν. Ἐξ αὐτῶν τὸ χαμηλὸν μυθιστόρημα ἀλιεῖται τοὺς ἀναγνώστους. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ζήτημα τοιούτου, δὲν κήδεσται εἰς τῶν πεπρωμένων καρδιῶν, ὅταν αὗται λαμβάνουν τὴν τροφήν, ἢ ὁποία ταῖς πρέπει, καθὼς δὲν λυπεῖται τὰ ἄνθη, ὅταν ροφῶσι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ τῆς ἀτμοσφαιρῆς: καὶ τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ εἶναι χρήσιμον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ὀργανισμοῦ ἐκείνου, ἀδιάφορον, ἂν εἰς τὸ μὲν καρποφορῇ τὸ ἐγκλημα, εἰς τὸ ἕτερον ὁ εὐχυσμός καρπός.

Πρόκειται μόνον διὰ τὴν μεγάλην τάξιν τῶν κοινωνιῶν, τὴν μεταίχμιον, τὴν τάξιν ἐκείνην, ἣτις, χωρὶς νὰ ἔχη πρῶτης τάξεως ἠθικὰς βάσεις, δὲν ἐθίξεν ὅμως τὴν πάρωσιν. Ἡ τάξις αὕτη, ἣτις ἠδύνατο τὸ σπασθῆναι πρὸς τὴν ἀρετὴν, καθοδηγεῖται διὰ τοῦ μυθιστορηματοῦ πρὸς τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν.

Καὶ προβάλλει ἐν τέλει τῆς ἐπισκοπήσεως ταύτης τὸ ἐρώτημα:

— Εἶναι ὀφέλιμος ἢ βλαβερὴ ἡ ἀνάγνωσις τῶν μυθιστορημάτων;

Ἄλλὰ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην δύναται καὶ νὰ ἀντιτεῖν ἡ τις:

— Ἄλλὰ ποῖον μυθιστορημάτος; ποῖον μυθιστορημάτων; Τοῦ ἐπιστημονικοῦ; τοῦ ψυχολογικοῦ; τοῦ ρομαντικοῦ; ἢ τῶν τῆς χαμηλῆς παραγωγῆς;

Ἄν εἰς τὴν ἐρώτησιν αὕτην ἐτίθετο ὁ σχετικὸς ἐπεξηγηματικὸς ὀρισμός, βεβαίως ἢ ἀπάντησις θὰ ἦτο περισσότερον ἢ εὐχερής. Ἄλλ' ἀφίνας τὴν γενικότητα καὶ τὸ ἀπροσδιόριστον νὰ βασιλεύσῃ.

Τὸ ζήτημα ἀπησχόλησεν πολλοὺς κοινωνιολόγους. Ἐδικάσθησαν οὕτοι τόσον εἰς τὸ ἀποτέλεσμα, τῶν συμπαρασμάτων τῶν, ὅσον καὶ εἰς τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων τὰ ἐξήγαγον.

Οἱ μὲν ἀπερθεύθησαν πρὸς τὸν λαόν, ἐκσφενδονίζοντες μίαν ἀπαγόρευσιν, ἄλλοι ἐστράφησαν πρὸς τοὺς συγγραφεῖς τῶν μυθιστορημάτων, ὑποβάλλοντες αὐτοὺς εἰς περιορισμούς.

Καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέσον εἶναι ἐξ ἴσου ἀνεφάρμοστα. Ὁ λαὸς δὲν ὑπόκειται εἰς τὰ θέαματα, οὔδ' εἶναι δυνατὸν νὰ σεβασθῇ τὰς φιλολογικὰς ἀπαγορεύσεις. Οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι θὰ ἔχη πολλούς, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν ὑπακούσῃ εἰς μίαν ἀπαγόρευσιν:

— Μὴ διαβάσῃς τοῦτο, μὴ ἐκείνο.

Ἄλλ' ἂν τὰ άτομα ὡς ἀναγνώσται εἶναι δυσπαιθεῖς, εἶναι δυσπειθέστεροι ἀκόμη ὡς μυθιστοριογράφοι. Ὁ λογοτέχνης δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ περιορισμούς, δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιορίσῃ τὴν ἀντιληψίν του, τὴν κρίσιν του, τὴν ἐρευνάν του ἀπὸ τὴν ὅλην ζωὴν, νὰ ἀπομακρύνῃ ὀρισμένα αὐτῆς στοιχεῖα, καὶ τοῦτο, διότι ὑπάρχει πιθανότης τὸ ἔργον τῶν νὰ φθάσῃ εἰς χεῖρας ἀκατάλληλων ἀνθρώπων.

Εἶναι ὡς νὰ διατάσσεται τὸν ὀλοποιὸν νὰ κατασκευάζῃ περιστροφὰς, τὰ ὁποῖα νὰ μὴ φονεύουν, ὅπλα, τὰ ὁποῖα νὰ μὴ ἐκπερσοκοροτοῦν, μὲ τὸν φόβον, ὅτι τὰ προΐόντα αὐτὰ τῆς βιομηχανίας του θυναικὸν νὰ πέσουν εἰς χεῖρας ἐμαθῶν καὶ νὰ προκαλέσουν δυστυχήματα. Ἄλλὰ τότε, διὰ νὰ κατασκευασθῶν ὅπλα χάριν μόνον ἐκείνων, τὰ ὅπλα θὰ ἀπομακρυνθῶσι τελείως τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκρεσε νὰ δημιουργηθῶν. Δὲν θὰ εἶναι πλέον ὡς σκοπὸς τῶν ἢ ἄμυνα, ἀλλὰ θὰ μεταβληθῶν εἰς ἀθύσματα καὶ τότε θὰ προκαλέσουν περισσότερα θανά, παρὰ πρὶν, διότι θὰ ἀφήσουν τὴν καμίαν νὰ ὀργιάξῃ, τὰς ἀρπαικτικὰς τάσεις νὰ κυριαρχοῦν.

Ὅπλον εἶναι καὶ τὸ μυθιστόρημα. Ὁ δημιουργὸς του ἐντὸς ὀρισμένων, βεβαίως, ὀρίων ἔχει πλήρη τὴν ἐλευθερίαν του: ὡς μᾶθη μόνον ὁ κόσμος τὴν χρῆσιν του. Εἶναι ὀλιθῆς, ὅτι ὁ καλὸς συγγραφεὺς πρέπει νὰ διατηρῇ ἓνα σεβασμὸν πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ νὰ τηρῇ μερικὸς κανόνας: εἶναι ἀνάγκη, αἰφνης, νὰ παρῆναι εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν ἰδέαν τοῦ κακοῦ, χωρὶς καὶ νὰ τοῦ γεννῇ διὰ τῆς περιγραφῆς του τὸν ἔνοχον πόθον τῆς μιμησεως του. Ἄλλὰ θὰ ἦτο μεγάλη ἀξίωσις νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὸν μυθιστοριογράφον, περιγράφοντα τὴν ζωὴν, νὰ μὴ βλέπῃ, νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ κακόν.

Ἄλλὰ τότε τὸ ἔργον του δὲν θὰ εἶναι ἀληθές, οὔτε ὑγιεινόν, οὔτε ἠθικόν, οὔτε σκόπιμον δὲν θὰ εἶναι ἀληθές, διότι παραβλέπει ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα στοιχεῖα τῆς ζωῆς, ἓνα ἀπὸ τῶν μεγαλειότερων αὐτῆς παραγόντων, οἷτινες δημιουργοῦν τὰς ἀντιθέσεις, τὰς συγκρίσεις, τὰ πάθη, τὰς περιπετειὰς τοῦ βίου.

Δὲν θὰ εἶναι οὔτε ἠθικόν, διότι θὰ διδῇ μίαν πεπλανημένην εἰκόνα, ἣτις θὰ ἀπατῇ καὶ θὰ πρῆξῃ τὴν ἰδέαν τοῦ χρυσοῦ ἐκεῖ, ὅπου μόνον κίτρινοβαμμένα φύλλα χάρτου ἀφθονοῦσιν.

Ἄλλὰ τότε; Δύναται νὰ προταθῇ κατὰ ἄλλο: εἰμπορεῖ τις νὰ συστήσῃ, ὅπως προσηγηθῇ παρὰ τῷ λαῷ ἡ ἀτομικὴ τῶν μόρφωσις. Δὲν πρόκειται περὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως — αὐτὸ θὰ ἦτο ἀπαίτησις μεγάλη — ἀλλὰ περὶ ἀτομικῆς πείρας τοῦ κόσμου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσηγηθῇ ἡ ἀτομικὴ ἐκείνη κοινωνικὴ πείρα, νὰ ἐλθῇ μὲ ὅλα τὰς προτερήματα καὶ τὰς πιπρίας, νὰ παρουσιασθῇ διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὰ διδάγματα τῆς, καὶ ἐπειτα τὸ μυθιστόρημα, ὡς μίαν εἰκὼν τῆς ζωῆς, τῆς γιωστῆς, δὲν θὰ προξενῇ βλάβας, δὲν θὰ κεντῇ

νοσηρῶς τὰς φαντασίας, δὲν θὰ προκαλῇ παθολογικὰς διεγέρσεις. Τότε εἰ περιγραφῆι θὰ φαίνονται εἰς τὸν ἀναγνώστην ὀχρότερα τῶν γεγονότων, τότε τὰ γεγονότα δὲν θὰ εἶναι εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν, ἀλλὰ θὰ ὑποχωροῦν καὶ θὰ τεθοῦν εἰς δευτέραν, καὶ τοῦτο διὰ νὰ παραγοῦν τὴν κυριαρχίαν εἰς τὰς ἰδέας.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὰ romans romanesques, τὰ μυθιστορήματα τῶν περιπετειωδῶν γεγονότων, τῶν συγκρουσμένων παθῶν. Διὰ τὰ ἄλλα, τὰ καθαρῶς ἐπιστημονικὰ, τὰ ἔργα τῆς ἀναλύσεως, τὰ romans à thèse, δι' αὐτὰ εἰμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ διὰ κάθε ἐπιστημονικὸν βιβλίον. Ἡ ἀνάγνωσις τῶν προσπατεῖ ὄχι μόνον πείραν ἀτομικὴν τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ μόρφωσιν πνευματικὴν ἀνάλογον. Δὲν ἐπιχειρεῖ τις νὰ μελετήσῃ ἀνωτέραν ἀλλαγῶν, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὴν στοιχειώδη ἀριθμητικὴν, οὔδ' ἐγκύπτει εἰς τὴν χειρουργικὴν, προτοῦ ἐκμάθει τὴν ἀνθρωπολογίαν.

Ὅσοι ἐπιχειροῦν νὰ τὸ κάμουν αὐτό, ἢ κατὰ λαμβάνονται ἀπὸ κόρον καὶ ἀηδίαν, ἢ σχηματίζουσιν εἰς τὸν νοῦν τὸν ἐν ἀμάλαμα τῶν μᾶλλον ἀσυνδέτων ἰδεῶν καὶ γνώσεων, τὸ ὁποῖον εἰς κάθε ἄλλο συντελεῖ, παρὰ εἰς ἀσφαλῆ πρὸς τὴν ζωὴν κατεστῆθυσιν.

Ὁ René Bazin, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ζητήματος, ἂν ἀσφαλῆ ἢ βλάπτῃ ἡ ἀνάγνωσις τῶν μυθιστορημάτων, καταλήγει τὴν σχετικὴν μελέτην του διὰ τῶν ἐξῆς:

— Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ μυθιστορηματοῦ δὲν εἶναι κατάλληλος δι' ὅλους, διότι ἀπαιτεῖ μίαν προσωπικὴν πείραν τῆς ζωῆς... Ἐκεῖνοι, ποὺ ὑπέφεραν ἐν τῇ ζωῇ, ἀμαθείς ἢ σοφοί, πάντοτε θὰ ἐννοήσουν κατὰ ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν περιπετειῶν τῆς ζωῆς. Οἱ ἄλλοι, εἰ νέοι ἀκόμη, πρέπει νὰ ἀναμαίωσι τὸ κοινὸν μᾶθημα. Ἄς ἀφήσουν κατὰ μέρος τὸ μυθιστόρημα ὡς ἔργον, τὸ ὁποῖον δι' αὐτοὺς εἶναι κενὸν ἰδεῶν, ὡς ἔργον γραμμῶν εἰς ἀγνωστον δι' αὐτοὺς γλῶσσαν. Θὰ τὸ ἀνοίξουν προσεχῶς, τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ κλαύσωσι, καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἀργεῖ πολὺ.

Θ. Κ. Μ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΙΝΑΓΜΑ

Μερικαὶ στοιχειώδεις γνώσεις ὑγιεινῆς πρέπει νὰ δεθοῦν εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν σπιτιῶν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῆς οἰκογενείας. Ἡ θεωρία τῶν μικροβίων δὲν εἶναι τόσον profane διὰ τὰ ὄντα τοῦ ὑψηλοῦ προσωπικοῦ: εἶναι μίαν ἀπαραίτητος μάλιστα γλῶσσαν. Ἡ καλὴ ἐκείνη νεαρὰ χωρική, ἢ ὁποία ἀφῆκε τὸν ἀγρόν καὶ τὸ σπιτάκι τῆς, ποῦ τὸ λούει ὁ ἥλιος καὶ τὸ ἔσαλαίνας ὁ ζωογόνοτος ἀέρας, δὲν ἐννοεῖ, ὅτι ὑπάρχουν μικρόβια, ποῦ χύονται εἰς τοὺς πνεύμονάς μας μὲ τὸν ἀέρα, μὲ τὴν σκόνην, μὲ τὴν εἰσπνοήν. Καὶ ἡ κόρη ἐκείνη, ἢ ὁποία ἔχει τροφῶν καρδίαν, ποῦ δὲν θὰ ἐβαστοῦσε νὰ σκοτώσῃ καὶ μίαν κότταν, μ' ὅλα ταῦτα σκοτώνει, κάθε ἡμέρα τόσους...

Ὅταν τὸ μᾶθη, θὰ φριξῇ. Θὰ μισήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς, τὴν πρᾶξιν τῆς καὶ θὰ τὴν ἀποφύγῃ.

Ὅταν τῆς εἰποῦν, ὅτι κάθε πρῶτ, ποῦ τινάζει εἰς τὸν δρόμον τὸ χαλί τοῦ σπιτιοῦ, μοιράζει εἰς ὅλους τοὺς γείτονας, εἰς ὅλους τοὺς περαστικούς, μικρόβια θανάτου, ἂν τῆς εἰποῦν, ὅτι τὸ παλληκάρι τὸ εὐμορφον, ποῦ ἐκίθησαν χεῖρας, ἐκείνη τὸ ἐσκότωσε μὲ τὰ μικρόβια, ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ ἀναπνεύσῃ πρὸ ἐνδὸς ἔτους, θὰ μάτια τῆς θὰ βουρκώσουν ἀπὸ λύπην...

Ἐκαμὲ τὸ κακὸ χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεσται.

Εἶναι ἀνάγκη τὸ ὑψηρικὸν προσωπικὸν νὰ μᾶθη μερικὰ πράγματα. Μία σχολή, χωρὶς βιβλία, ἀλλὰ μὲ εἰκόνας, μὲ παραδείγματα, μὲ ζωντανὴν διδασκαλίαν, θὰ ἐκαμὲ θάματα ὑγιεινῆς. Μήπως ὅμως κατηγορηθῶμεν, ὅτι ζητοῦμεν εἶδη πολιτείας;

Θ ΣΤΗΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ !

Ο κ. και η κ. Λοαζέλ, ανδρόγυνο χωρίς παιδιά, είχαν ένα μαγαζάκι σε μία μικρά συνοικία μιας μεγαλουπόλεως. Ο σύζυγος έμενε εις τὸ ταμειον, ἡ γυναίκα του ἐπεριποιεῖτο τοὺς πελάτας. Δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἀλλὰ «ἐπορεύοντο», κατ' ὄρθρην νὰ φέρουν τὴν μίαν ἄκρην μὲ τὴν ἄλλην καὶ ἦσαν εὐχαριστημένοι.

Ἐπιτέρον ὁμως ἀπὸ ὀλίγον — δὲν ξέρει κανεὶς γιατί κουράζει ἡ συνήθεια— ἡ πελατεία ἤρχισε νὰ ἐλιγοσταύη καὶ τὰ τόσα καλὰ. Ο κ. Λοαζέλ ἦτο λυπημένος, ἡ γυναίκα του εἶχε τὰ νεῦρά της.

Τί νὰ κάμουν; Πῶς νὰ ἀπαντήσουν τὰ ἐξοδάτους; καὶ μάλιστα, πῶς νὰ πληρώσουν μερικὰς ὑποχρεώσεις, ποῦ ἔληγαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας;

Ο Λοαζέλ ἐσκέφθη πολὺ, ἐπειτα ἀπεφάσισεν. Εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του :

— Θὰ τὴν πωλήσω !

Ἐνοῦσε τὴν μετοχὴν, τὴν ὁποῖαν εἶχον πάρει ἄλλοτε μὲ τὰς οἰκονομίας των.

Ἡ Λοαζέλ δὲν ἠναντιώθη καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ὁ ἄνδρας της ἐπήγαινε εἰς τὸν τραπεζῖτην του, τὸν τραπεζῖτην, ποῦ εἶχε καὶ ὁ πατέρας του, καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολὴν νὰ πωλήσῃ τὴν μετοχὴν.

Ο τραπεζῖτης ἐπλήρωσεν εἰς τὸν Λοαζέλ τὸ χρῆμα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ καταστήματος ἐπληρώθησαν.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐνῶ ὁ Λοαζέλ ἔπινα τὸν πρωῖνὸν καφέ του εἰς τὸ διαμέρισμά του, ποῦ τὸ ἐχρησίμευσεν ὡς ταμειον, διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα του, αἰσθάνεται τὴν καρδιά του νὰ

παραλύη, τὸ αἷμά του νὰ σταματᾷ, τὸν ἑαυτὸν του νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πίπτῃ.

Τρέχει ἡ γυναίκα του εἰς τὸ πλευρόν του, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὰς πρώτας βοηθείας, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ τὸ δάκτυλο δεικνύει εἰς τὴν ἐφημερίδα ἕνα ἀριθμόν. Ἡ γυναίκα διαβάζει.

Ἄλλοίμονον ! τί φοβερὰ εἶδησις ! ὁ ἀριθμὸς τῆς μετοχῆς, ποῦ εἶχαν πωλήσει πρὶν δεκαπέντε μέρας, δυστυχία ! εἶχε κληρωθεῖ καὶ εἶχε κερδήσει πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα !

Ο κ. Λοαζέλ συνήλθεν ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν, ἀλλὰ δὲν συνήλθε καὶ ἀπὸ τὴν λύπην του. Ἦτο ἀπαρηγόρητος.

— Ἀνοῦς ἐκεῖ γιὰ δεκαπέντε ἡμέρας ! Δὲν εἴξευρα νὰ περιμένω ! τί στραβομάρα μ' ἔπιασε ; θὰ ἦμεθα πλούσιοι, θὰ ἦμεθα ἑκατομμυριοῦχοι !

Δὲν εἰμποροῦσε, βέβαια, νὰ πεισθῇ ὁ Λοαζέλ, ὅτι δὲν εἶναι κανεὶς ἑκατομμυριοῦχος, ὅταν ἔχη μόνον μισὸ ἑκατομμύριον, ἀλλ' εἰς τὴν λύπην ἐκείνην ποῖος θὰ τὸν ἐνοχλοῦσε μὲ τέτοιαις σκέψεις ;

Ο Λοαζέλ ἐγινε νευρικός καὶ, ἐπειδὴ ἔπραξε νὰ τὰ βάλῃ μὲ κάποιον, εὔρε προχειρότερον νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὴν γυναῖκά του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ζωὴ των ἠλλαξεν αὐτός, ποῦ ἦτο ὄλο γέλια καὶ χαρὰ, ἐγινε σκυθρωπός, μελαγχολικός, ἀμίλητος. Ἐκεῖνος, ποῦ ἀγαποῦσε νὰ φορῇ ἀνοιχτόχρωμες γραβάτες, τώρα πλέον ἐφόρει σκοῦρες μόνον πένθος δὲν ἐφόρσεν εἰς τὸ καπέλλο του.

— Φαντάσου νὰ χάσῃ μιὰ ἀπάνταστη περιουσία !

Ἡ εἶδησις ἐκείνη δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ κάμῃ τὸ γυρό της. Ὁλη ἡ συνοικία τὴν ἔμαθε καὶ ὄλοι ἐβλεπαν τὴν πραγματικὴν θλίψιν τοῦ Λοαζέλ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀξιολύπητος.

— Πολὺ λυπάται, μὰ ἔχει δίκαιο ! τὸν καῦμένο ! εἶναι κατεστραμμένος !

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπιφθῶς ὄλων τῶν συνομιλιῶν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Λοαζέλ ἐφάρτετο εἰς ὄλα τὰ στόματα. Ὅσοι τὸν εἴξευραν καὶ τὸν εἶχαν ἀφήσει, ὅσοι ἄλλοτε ἐψώνιζαν ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν ὕστερα, ἤρχισαν πάλιν ἀπὸ αὐτὸν νὰ ψωνίζουν, καὶ ὅσοι πάλιν δὲν τὸν εἴξευραν, ἔτρεχαν ἀπὸ περιέργειαν καὶ ἀπὸ οἰκτον εἰς τὸ μαγαζὶ του.

— Τὸν καῦμένο ! ἔλεγαν, εἶναι ἀξιολύπητος ! φαντάσου, ἔχασε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα !

Ἡ τελευταία Κυριακὴ τοῦ μηνὸς ἦλθεν. Ἦτο ἡ ἡμέρα, ποῦ κατὰ τὴν συνήθειάν των θὰ ἐπήγαιναν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λοαζέλ εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μοαρέ, ἐνὸς μεγαλεμποροῦ, ποῦ ἔμενε σὲ μιὰ ἀπομακρυσμένη συνοικία, καὶ ὁ ὁποῖος κάθε μῆνα ἔδιδε μιὰ ἐσπερίδα στοὺς πειρὸ πωλητοὺς πελάτας του.

Ο Λοαζέλ καὶ ἡ γυναίκα του ὑπολόγιζαν εἰς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ παρήγεν ἡ διήγησις τοῦ τραγικοῦ ἐπισοδίου. Πόσον θὰ συνσκίσει τοὺς παρόντας, ποῖαν κατάπληξιν θὰ ἐπροξένη ! Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἐγνώριζαν βέβαια ...

Καὶ ὁμως τὸ ἐγνώριζαν. Ἡ εἶδησις εἶχε φθάσει ἔως ἐκεῖ. Καὶ ὄλη ἡ ὀμήγυρις, ὄλοι οἱ συνηθροισμένοι, ὑπεδέχθησαν τὸ ζεῦγος Λοαζέλ μὲ συλλυπητήρια καὶ μὲ ἐνδειξίαις ἰδιαιτέρας συμπαθείας. Ὅλοι ὠμίλουν διὰ τὸ «φοβερὸν δυστύχημα», τὴν μεγάλην καταστροφὴν καὶ ὄλη ἡ ὄρα τῆς ἐσπερίδος ἐπέρασε μὲ ἠσυχίαν, μὲ συνομιλίαις, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο μὲ χαμηλὴ φωνή, χωρὶς λόγια, χωρὶς καλαμπούρια.

Ἐπρῆσε νὰ σεβασθοῦν τὴν λύπην τοῦ Λοαζέλ, ποῦ ὁ δυστυχῆς ἦτο κατεστραμμένος.

Ο νέος ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων ἐν Βυρτεμβέργῃ δόκτωρ φὸν Φλάις-Χάουερ.

Ο Μοαρέ τὸν παίρνει ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ δηλώνει μὲ συστολήν καὶ μὲ σεβασμόν, ὅτι τοῦ διπλασιάζει τὴν πίστωσιν, κάποιος δὲ ἄλλος, κεφαλαιοῦχος αὐτός, ὅτι ἔθετεν εἰς τὴν διάθεσίν του εἴκοσι χιλιάδες φράγκα.

Ο Λοαζέλ ἠεὐχαρίστησε σοβαρῶς, καθὼς εὐχαριστοῦν οἱ πενθοῦντες.

Τὸ δυστύχημα αὐτό, ἡ ἀπώλεια τῶν πεντακοσίων χιλιάδων, ἔκαμαν τὸν Λοαζέλ ἄνθρωπον τῆς ἡμέρας· ὄλοι ἔμαθον τὸ κατάστημα καὶ ὄλοι τὸν προτιμοῦσαν. Ἐκαμαν χρυσῆς δουλειές. Χωρὶς, βέβαια, νὰ πάρῃ τὸν πρώτον λαχὸν τῆς μετοχῆς· μολαταῦτα ἔδλεπε καὶ περισσεύματα καὶ κέρδη.

Ἦτο χαρούμενος, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ φορῇ μαῦρες γραβάτες καὶ νὰ εἶναι λυπημένος.

Μία ἡμέρα ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν κάποιου θεῖου του.

— Εὐέρεις, καῦμένο Λοαζέλ ; τοῦ λέγει· παρ' ὀλίγον νὰ γίνω πλούσιος ! Ἀγόρασα μιὰ μετοχὴ, εἶναι κάμποσος καιρὸς τώρα, καὶ, παρὰ ἕνα ἀριθμόν, θὰ ἐκέρδιζε πεντακόσιες χιλιάδες.

— Ἀρ' ἐγὼ ! ...

— Καὶ νὰ ἴδῃς ποῦ ἡ μετοχὴ ἐκείνη ἦτο δική σου· ὁ τραπεζῖτης, ποῦ ἔχω, ὅταν τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ πωλήσῃ κἀνένα χρυσόγραφο, μοῦ προσέφερε μιὰ μετοχὴ. «Πάρ' την, μοῦ εἶπεν· αὐτὴ ἡ μετοχὴ ἦταν τοῦ ἀνεψιοῦ σου, σήμερον μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολὴν νὰ τὴν πωλήσω· ἀγόρασέ την, εἶναι τυχερά, νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ...»

— Ὡστε ἡ μετοχὴ ἐκείνη ! ...

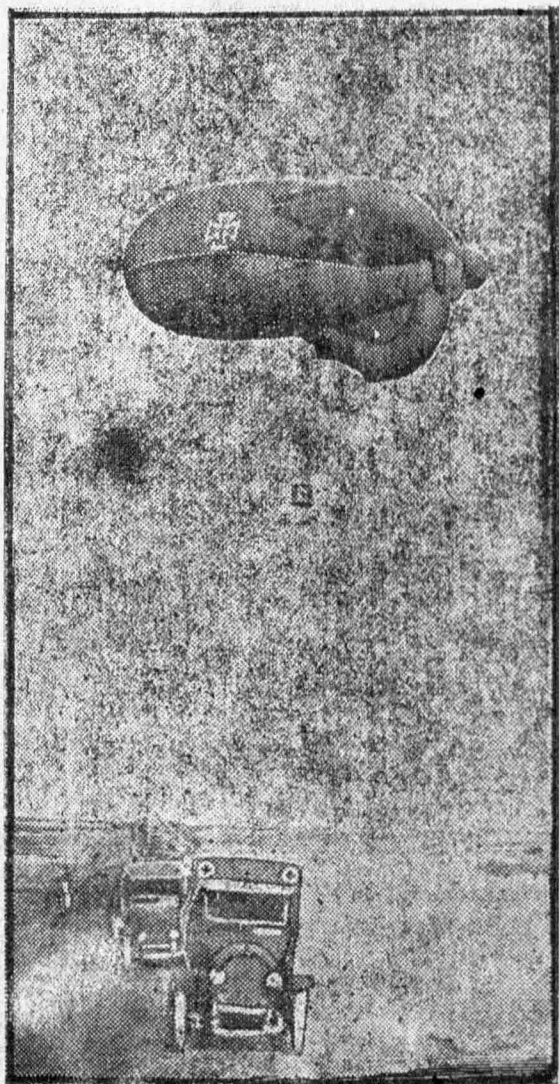
— Θὰ ἐκέρδιζε παρὰ ἕνα ἀριθμό. Τί νὰ γίνῃ ! ...

Τότε εἰς μάτην ὄλη ἡ λύπη τοῦ Λοαζέλ, ὁ τόσος θόρυβος, ἡ τόση συγκίνησις· εἶχε γίνῃ κάποιον λάθος· ὁ Λοαζέλ δὲν ἐνθυμεῖτο καλὰ τὸν ἀριθμόν καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐγινε ἡ παρεξήγησις.

Ἐτρεξε νὰ τὸ πῆ μὲ γέλια στὴ γυναίκα του, ἀλλ' ἐκείνη μὲ ἀστήγητό ὕφος τοῦ εἶπε :

— Κότταξε νὰ μὴ τὸ πῆς σὲ κἀνένα· ὄλος ὁ κόσμος ξέρει πειὰ ποῦ εἴμαστε «κατεστραμμένοι». Ἡ καταστροφή μας ἐκείνη μᾶς ἔφερε τὴν εὐτυχία !

ΔΙΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ

Γερμανικὰ ἀερόπλοια ἐν τῷ Δ. μετώπ φ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΣΧΟΛΑΙ ΕΝ ΥΠΑΙΘΡΩ

Είς ποίον μαθητήν, όσονδήποτε και άν είναι έπιμελής και φιλομαθής, κώρα, με τας πρώτας πινός της άνοιξεως, δέν γεννάται μέσα εις την καρδιά του ό πόθος του υπαίθρου, μία έπιθυμία να φύγη μακριά από το στενόχωρον δωμάτιον της παραδόσεως και ν’ άνσπείρη την έλευθερίαν της πεταλούδας ;

Αυτήν την έλευθερίαν ούδεις έμπορεί να την περιορίση, διότι είναι έπιθυμία δικαία και φυσική, αλλά και δέν θα ήτα δυνατόν, ύπακούων εις την έπιθυμίαν ταύτην, να κλείση τας σχολάς, δια να άφήση την μαθητέωσαν νεολαίαν έλευθέραν εις τούς άγρούς και τας έκτάσεις του υπαίθρου.

Ένα, έν τούτοις, συνδυασμόν έφαντάσθησαν παιδαγωγοί τινες, και μάάλιστα τόν έφήρμοσαν εις πολλές εγχειρηματίας πόλεις, με άποτελέσματα θαυμασίας έπιτυχίας.

Έδημιούργησαν τας σχολάς έν υπαίθρῳ.

Θέλω να έπισκεφθώμεν μίαν εξ αυτών ; Θα σάς μεταφέρω έδω τας άντυπώσεις ενός δημοσιογράφου.

Όταν έπισκέφθην τελευταίως εις τό Foster Hill την υπαίθριον σχολήν και ήρώτησα τόν μικρόν όδηγόν μου — παιδί μόλις δώδεκα έτών — ποτε έχουν διακοπές, αυτώ έφάνη, ότι εξεπλάγη και μου άπήνησε :

— Διακοπές ; με άκριβώς κατά την περιόδον των διακοπών εργαζόμεθα έδω περισσότερο.

Συνάδουσα την άπάντησίν μου με έκρηξιν ισχυροῦ γέλωτος, τό όποίον άντήχησεν ως φαιδρόν τερτίσμα πουλιού, και έχρησάμεν ως μοναδική έπισφράγισιν και έπιβεβαίωσιν της άληθείας των λόγων εκείνων. Το παιδί, όταν μου έδιδε την πληροφορίαν εκείνην με την γαλαστήν του φυσιογνωμίαν, μου έφανέρωσεν έν ταύτῃ, ότι ήτο και εζη εύτεχός.

Με αυτόν, λοιπόν, τόν τρόπον οι μαθηταί της υπαίθριου τάξης σχολής δέν γνωρίζουν τόν δαίμονα των άποσεύων, τό κακόν του «σασίματος», τό όποίον κατά τούς έσρινούς μήνας δεσποτεί τας τάξεις, διότι οι περισσότεροι των μαθητών τό «σάνουν», φεύγουν δηλαδή, δια να περιπατήσουν, δια να κάμουν έκδρομήν, που την γυρεύει ό οργανισμός των.

Εκείνο, τό όμοιον εύθύς άμέσως, μου έκέντησε την προσοχήν, είναι ή υγία των παιδιών της σχολής εκείνης και ή πρακτική μέθοδος της έν αυτή διδασκαλίας.

Κατά την εισοδόν μου εις τόν κήπον, ό όποίος γαιενιάζει προς την σχολήν και ό όποίος είναι άληθής παράδεισος, διακρίνα πλησίον της θύρας ένα δεκαετές παιδάκι, τό όποιον εκαθάριζε νοπό γεώμηλα, τά όποια οι συμμαθηταί του, υπό την έπιβλεψιν του διδασκάλου, τά έβγαζαν από την γήν. Τα γεώμηλα εκείνα, καθαρισμένα πλέον, θα τά έπαιρναν τά κορίτσια, αι μαθήτριά της ίδιας σχολής, και αυταί, υπό την έπιτήρησιν ειδικής διδασκαλίσεως, θα τά έμαγειρουν δια τό γεῦμα της ήμέρας. Αι πρακτικαί εργασίαι έχουν μεγάλην κροτίμωσιν εις την σχολήν αυτήν. Με εχάριστον δέ έκπληξιν διαπίστωσα, ότι αι μικραί μαθήτριά έχουν θαυμασίαν έξάσκησιν εις τό να πλύνουν, ν’ άπλώνουν, ν’ μπαλώνουν, τά ράπτουν, ότι χρειάζεται δια την σχολήν και δια τας ίδίας.

Μία άλλη έκπληκτική λεπτομέρεια είναι ή έξάσκησις των μικρών κορασιών εις τας μητρικάς φροντίδας και περιθάλψεις. Είδα κορίτσι δεκατριετές να περιποιήται με πολλήν δεξιότητα μωρόν όπώ μνηών. Δέν νομίζετε, ότι, όταν ή κόρη αυτή θά γίνη μητέρα, θα είναι περισσότερον φωτισμένη από κάθε άλλην ;

Εις την σχολήν αυτήν κάθε παιδί πρέπει να ξεύρη να κάμνη κάτι. Πρέπει να σάς βεβαιώσω, ότι τά προϊόντα των κήπων της σχολής — τούς καλλιεργούν αποκλειστικώς οι μαθηταί της — έπαρκοῦν εις τας ανάγκας της καθ’ όλην την διάρκειαν της υπαίθριου περιόδου, δηλαδή από της 1ης ‘Απριλίου μέχρι της 1ης ‘Οκτωβρίου.

Έθαύμασα την φαιδρότητα, με την όποιαν οι μαθηταί σκάπτουν την γήν και συνάζουν τούς καρπούς της. Επίσης την λεπτότητα και την έκλεκτικότητα των μικρών κοριτσιών, τά όποια έσύναζαν από τούς κήπους άνθη και έκαμνον τας άνθοδέσμας, αι όποια θα έστόλιζαν τό «οικογενειακόν» των τραπέζι.

Εις τας τάξεις της υπαίθριου σχολής τά θεωρητικά μαθήματα είναι περιορισμένα κατά τό ήμισυ. Η Ιχθυογραφία διδάσκειται έν του φυσικού, ή τοπογραφία εις τας όχθας των ρυακίων, ένῳ της αριθμητικής τό μάθημα γίνεται εις τό δάσος, όπου οι μαθηταί διδάσκουν τά παιδιά να μετροῦν τας άποστάσεις και τό ύψη των δένδρων. Ξεύρετε δέ πώς διδάσκειται ή γεωγραφία ; άλουσαντο, χαρακτηρισμένων επί της άμμου των γεωγραφικών χαρτών υπό των μαθητών.

Τά άποτελέσματα της υπαίθριου διαμονής των μαθητεών και μαθητών εκείνων είναι πραγματικώς πολύ υπέρτοκα από άπόψεως πνευματικής εργασίας.

Με την δίαιταν αυτήν τά παιδιά κερδίζουν σωματικόν βάρος και ισχύν. Καθ’ έκάστην έβδομάδα διαπιστούται ή αύξησις των δινάμεων των δια του δυναμομέτρου.

Η υδροθεραπεία παιζει σπουδαίον ρόλον εις τας σχολάς αυτάς, τά δέ λουτροά δέν θεωρούνται εκεί ως είδος πολυτελείας, αλλά πράγματα πρώτης ανάγκης, εις τά όποια τά παιδιά καταφεύγουν με χαράν.

Όσον δια τά άποτελέσματα της πνευματικής άποδόσεως και της ήθικής βελτιώσεως, ταῦτα υπερέβησαν τας προσβλέψεις και των μάλλον αισιοδόξων. Παιδιά, τά όποια εις τας πόλεις έμειναν στάσιμα και τελευταία μεταξύ των συμμαθητεών των, απέδειξαν θαυμασίαν διανοητικήν εύρωσιν εις την υπαίθριον σχολήν. Έκ 250 παιδιών, τά 238 ήκολούθησαν τά μαθήματά των κανονικώτατα.

Η Γερμανία έδωσε τό πρώτον παράδειγμα των υπαίθριου σχολών. Η πρώτη δοκιμαστική άπόπειρα έγινε τό 1906 εις τό Charlottenbourg του Βερολίνου. Οι γοναίς έδίσταζον κατ’ αρχάς να σταίλουν τά παιδιά των εις τό υπαίθριον σχολαίον, αλλά βαθμηδόν έσυνείθησαν. Μετέπειτα ήλθαν εις μίμησιν ή ‘Αγγλία και μετ’ αυτήν ή ‘Ελβετία. Εις την ‘Αμερικην έπατομυρισθοί ιδρυσαν εις τόν ‘Αγιον Φραγκίσκον και άλλαχού παιδικάς λέσχας με σκοπόν την διαμονήν των μαθητεών έν υπαίθρῳ. Έν Γαλλίῃ τέλος μόλις τό 1911 ήρχισε να γίνεται σκέψις δια τόν νεωτερισμόν αυτόν. ‘Αρά γε, πρέπει ήμαίς να καθυστερήσωμεν άπόμην πολύ ;

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Μή νομίζετε, ότι θα σάς έμθώσω κάνένα κινηματογραφικόν έργον. Αυτά συνήθως έχουν τέτοιους τίτλους. Πρόκειται περι γεγονότος, τό όποίον και άν... δέν έγινε, υπάρχουν όμως πολλοί, που τό πιστεύουν. Μή λησμονήτε, άλλως τε, ότι οι μεγαλείτεροι φανατισμοί γεννώνται με τά άπιθανώτερα πράγματα.

Και τώρα επί του προκειμένου.

Πρό ήμερών απέθανε εις τό γηροκομείον άθλιος και άγματολαλεϊμμένος δυστυχής γέρον, ό όποίος, κατόπιν είκοσιπενταετούς εργασίας, απέκόμισεν ως μόνον πλούτον την πείναν και την ρυπαρότητα.

Την έπομένην αι έφημερίδας άνήγγελλον, ό χι των θάνατόν του, αλλά... την λήσσευσιν της οικίας του προϊσταμένου του, όστις άσπλάγχχνως τόν είχαν έκδιώξει έν της εργασίας.

Σεις σχετίζετε τό ένα γεγονός προς τό άλλο ; εάν εϊσθε προληπτικός, ναί. Διότι εύρέθησαν μερικοί προληπτικοί,ξοί όποιοι ισχυρίζονται, ότι ή άγανάκτησις, ήν με την τελευταίαν πνοήν του έξήνεγκεν ό δυστυχής γέρον, ώδήγησε τούς κλέπτας εις την οικίαν του προϊσταμένου του.

Πιθανόν οι προληπτικοί όστοι να έχουν δίκην. ‘Υπάρχουν άκόμη τόσα μυστήρια άνεξιχνίαστα έν τη φύσει ! ‘Επειτα ή λαϊκή σοφία, που παραδέχεται τας άράς και τά άνανθήματα, δέν είναι έντελώς άξία περιφρονήσεως. Βασίζεται επί της πείρας και πείρα τόσων χιλιάδων έτών, δέν πρέπει να περιφρονήται έπιτολαιώς.

Ο Ουγγώ λέγει κάπου, ότι ή έπιστήμη είναι έκόμη άμαθής και δέν δικαιούται να χλευάζη τίποτε. Και άν παραδεχθώμεν, ότι ή έπιστήμη είναι άμαθής, τότε πρέπει να άρκεσθώμεν εις την σοφίαν της πείρας.

ΗΙΚ - ΝΙΚ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Τώρα, π’ ή άνοιξις έπλώνει το χέρι της σάν μέγισσα καλή και λυών’ άπ’ τά βουνά τό χιόνι και έρχει’ από πέρα τό πουλί,

Τώρα, π’ άνθίζει τό κλωνάρι και βάφονται τά λούλουδα χρυσά άπ’ της άχίδας, και χορτέρι φυτρώνει γύρω μαγικά,

τόρα ή άνοιξις με φέρει σ’ άγαπημένα μου τά μέρη !

Τώρα, που τό χωράφι μοιάζει σάν θάλασσα με πράσινα νερά και τό άηδόν’ εκει φωληάζει κάτω και τραγουδεί όλο χαρά,

Τώρα, π’ ό ήλιος χρυσαστρέφει στα πλάγια εκει της ρεμματιάς και στο πλατάμι μεσ’ άνάφται άγάπη, για τά κάλλη της ιτιάς, τόρα κ’ εγώ θε να γάρθω πίσω, άγάπη μου, με σε να ζήσω !

Ω ! με τί λύπη σ’ εϊχ’ αφήσει ! θυμάσαι, όταν σουπα «εχε γειά ; » Τώρα ή άγάπη μας θα ξαναζήση, τόρα, που θε να θυμηθώμε τά παλιά !

ΑΥΓΗ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

Έκδιδόμενον δυνάμει του υπό ήμερομηνίαν 3 ‘Απριλίου 1334 νόμου.

Τόκος 5 %ο. ‘Απόδοσεις 1 %ο.

Οι τόκοι θα πληρώνωνται εις ΧΡΥΣΟΝ.—Έν ή περιπτώσει αι ‘Ομολογίαι άποσβεσθούν δια κληρώσεως, ή πληρωμή των θα γίνεται οσαύτως εις ΧΡΥΣΟΝ.

Αι ‘Ομολογίαι θα είναι 20, 100 και 500 λιρών εκάστη.

Αι έγγραφαί θ’ αρχίσουν έν Κωνσταντινουπόλει την 1 Μαΐου (ν. ή.) 1334 και θα εξακολουθήσουν μέχρι της 31 Μαΐου (ν. ή.) 1334 έσπέρας.

Χάρτης

της μεγάλης μάχης

του Δυτικού μετώπου.

Ο νέος δήμαρχος της βελγικής πόλεως Γάνδης Κύννερ, τέως τοιοῦτος ἐν Πόξεν.

‘Αλλά και ἐν τῇ ἐπιτελείῃ της πολλὰς εὐκολίας παρέχει, εἶναι δυνατὴ δὲ και ἐφαρμοσίμος. Ἐκείνο δμως, ποῦ μὲ εὐχαρίστησε περισσότερο, εἶναι ἡ διαπίστωση, ὅτι και εἰς τὴν γλώσσάν μας ἡ Ἑσπεράντο ἔχει ἔργα σοβαρὰ, ἡ δὲ διεθνὴς αὐτῆ γλώσσα ἔχει και παρ’ ἡμῖν χρησιμώτατα δοκίμια, ἀφοῦ, οἴφνης, ὁ κ. Σταματιάδης μόνον μέχρι τοῦ 1911 ἔχει ἐκδώσει τέσσαρα ἀμφοιθῆ ἔργα.

Βεβαίως, οὐδὲ πόρρωθεν, εἶχα σκοπὸν νὰ θίξω τὴν ἰδέαν τῆς γλώσσης ἐκείνης. Οὐχ ἤττον ἡ τυχαία ἐκείνη ἐκφρασις μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμπληρώσω τὰς περὶ Ἑσπεράντο γνώσεις μου και νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸν ἐπιστήμονα θιασώτην της, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω προσωπικῶς.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν μελέτην τῶν ἔργων ἐκείνων, κατόπιν τοῦ οὐρανίου ταξιδίου, τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμαν οἱ Ἑσπεραντισταὶ νὰ διανύσω, ἀφοῦ ἀνεπόλησα τὴν γλυκυῖαν ἡμέραν τῆς διεθνούς συναδελφώσεως... ἐξύπνησα ἀπὸ τὸ ὄνειρό μου ἐκ τῶν κρότων, ποῦ ἐφθάναν μέχρις ἐμοῦ. Ἦτο ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων. Ἄλλοίμονον! τώρα ἡ μόνη ἐν χρήσει ὑπὸ τῶν λαῶν διεθνὴς γλώσσα εἶναι ἡ πυρίπνοος γλώσσα τῶν τηλεβόλων. Πρέπει ἐκείνη νὰ αἰγιήσῃ, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ λαλήσῃ, ἡ ἄλλη, ἡ γλώσσα ἡ παρηγόρος τῆς διεθνούς συναδελφώσεως.

ΒΑΣΙΛΑΜΙΑΝΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

- ✦ Ἡ μεγάλθυμος ψυχὴ δὲν γνωρίζει μικρὰ πάθη.
- ✦ Γνωρίζεις τοὺς φίλους σου μόνον, ὅταν καταφύγῃς εἰς αὐτούς.
- ✦ Μεταξὺ τιμίων, ὁ λόγος ἰσοδυναμεῖ μὲ συμβόλαιον.
- ✦ Ἡ τύχη κάμνει τοὺς συγγενεῖς, ἡ δὲ ἐκλογή τοὺς φίλους.
- ✦ Αἱ προλήψεις εἶναι οἱ χρησιμοὶ τῶν χυδαίων.
- ✦ Ὁ χαρακτήρ και ὄχι τὸ πνεῦμα κάμνει τὸν ἀνθρώπον.
- ✦ Ὁ κακὸς ἀνθρώπος εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸ φαίδι. Τὸ φαίδι ἐξημερώνεται μὲ τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ μὲ οὐδὲν μέσον ἐξημερώνεται ὁ κακός.
- ✦ Προτιμώτερα καλὴ ὑγεία, παρὰ πολλὰ πλούτη

Ο μίγας Γερμανὸς ἀεροπόρος λοχίας Βάγγερ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ

Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖά μου χρονογραφήματα ὠμίλουσα διὰ τὴν «διεθνή γλώσσαν», τὴν γλώσσαν δηλαδὴ τοῦ βηχός, τὴν ὁποῖαν μὰς ἐπέβαλεν εἰς ὅλους ἡ φοβερὰ ἀτμοσφαιρικὴ ἀνωμαλία τοῦ Μαρτίου.

Εἰς τὸ χρονογράφημα ἐκείνο ἔτυχε νὰ ρίψω τὴν φράσιν: «Ἡ Ἑσπεράντο, ἡ γλώσσα αὐτῆ τῶν ὄνειρων θερινῆς νυκτός τοῦ ἐπινοητοῦ της».

Ὁ ἀναγνώστης εὐθύς, βεβαίως, θὰ ἐνόησεν ἀπὸ τὴν φράσιν ἐκείνην, ἀλλὰ και ἀπὸ ὅλον τὸν εὐθυμογραφικὸν ριθμὸν τοῦ χρονογραφήματος, ὅτι ἡ φράσις αὐτῆ δὲν ἀπετέλει ἐπίκρισιν τῆς γλώσσης ἐκείνης, ἀλλ’ ἀπλούστατα μίαν ἐλαφρὰν σάτυραν.

Ἐν τούτοις, ἡ φράσις ἐκείνη ἐκίνησε τὴν γραφίδα ἐπιστήμιος ἱατροῦ, τοῦ κ. Ἀνακρέοντος Α. Σταματιάδου, ὁ ὁποῖος και μοῦ ἀπηύθυνε μίαν πολὺ εὐγενῆ ἐπιστολήν, ὑπεραμυνόμενος τῆς ἰδέας τῆς Ἑσπεράντο. Τὴν ἐπιστολήν του δ’ ἐκείνην συνάδευε και μὲ δύο ἔργα του: «Ἑσπεράντο και ἐσπεραντισμός» και «Ἡ Ἑσπεράντο εἰς 30 μαθήματα».

Ἀνέγνωσα εὐχαρίστως τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην μὲ περισσότερο δὲ εὐχαρίστησιν ἀκόμη τὰ δύο ἐκείνα ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶναι γραμμένα μὲ πολλὴν δεξι-

τητα, σαφήνεια, ἐπιστημονικότητα, ἀλλὰ και μὲ πολλὴν θέρμην διὰ τὴν διεθνή αὐτὴν γλώσσαν, ἡ ὁποῖα ὄνειρεύθη τὸ εὐγενέστερον δυνατὸν ὄνειρον, νὰ φέρῃ εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους-ἀδελφούς, νὰ ἀπλοποιήσῃ τὴν ζωὴν, νὰ τονώσῃ τὸ ἐμπόριον, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν φιλολογικὴν παραγωγὴν και νὰ σκορπίσῃ τὰ φῶτα ἀνεξαρτήτως παντοῦ, ἀφοῦ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια θὰ διαχέσται διὰ μίαν κοινῶς νοουμένην γλώσσαν.

Ἡ ἐπιπόνησις εἶναι ὡς ἰδέα ὑπερόχως εὐγενής.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΙΘΗΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

85

(συνέχεια από σελ. 530)

‘Ο ‘Ιάκωβος προσήλωσε το βλέμμα του επί του προσώπου της νεάνιδος, τα μάτια του εξέπεμπον την φλόγα εκείνην, η οποία εισδύει βαθειά εις την ψυχήν και ετάζει την καρδίαν.

‘Η νεάνις εδέχθη τα βλέμματα εκείνα άπτότητα, με την γαλήνην εκείνων, οι όποιοι δέν αισθάνονται την αγάπην η την ένοχλήν να τα καταβιάζον.

Πρώτη μάλιστα η Δώρα ηρχισε τον λόγον.

— Με συγχωρείτε, παρακαλώ. Έμαθα από την νοικοκυρά μου, ότι ήλθατε και πρό όλίγου να με ζητήσετε και δέν σας εδέχθη ησθανόμην τον έαυτόν μου τόσον καταβεβλημένον και άγονον, ώστε δέν κατώρθωσα σήμερον να σηκωθώ από το κρεβάτι.

— Μάλλον έγω πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμην, διότι σας ένόχλησα· σας εύχομαι περαστικά διά την άδιαθεσίαν σας, η όποια όφειλεται μάλλον εις την συγκίνησιν από την σημερινήν δίκην, παρά εις άλλην άφορμήν.

— Πρέπει να σας όμολογήσω, ότι η δίκη αυτή δέν με άφίνει άδιάφορον. Γνωρίζετε πολύ καλά, ότι μου έξεί κολλάς πληγάς και μου προκαλεί άναμνήσεις θλιβεράς.

— Αναμνήσεις θλιβεράς;

— Καί πώς όχι; Δησιμονείτε, ότι ο ‘Ακανθος ήτο συνάειρος με τον πατέρα μου; δέν γνωρίζετε, ότι εκείνος με άπατηλούς συνδυασμούς και με

την έστρεβουλίαν του επέτυχε να πτωχούση το έργον, να διαλυθής η εταιρία και, τέλος, ο μέν πατέρας μου έξήλθε κατεστραμμένος ο δέ ‘Ακανθος ειχε την δύναμιν και τα μέσα να μεσουρανής;...

— Διά τόσον όλίγον, καθώς βλέπετε...

— ‘Η θεία δικαιοσύνη προηγήθη της δικαιοσύνης των ανθρώπων. Δέν γνωρίζω ποία θα είναι η έστρατηγία των δικαστών αύριον, αλλά ο Θεός έτιμώρησε τον πατέρα, ο όποιος μένει κατάκοιτος, χωρίς να είναι ανάλισθητος, διά να παρακολουθής την κατάπτωσιν της οικογενείας του.

— Ναί, είναι άληθές, έπιθύρουν ο ‘Ιάκωβος, ο όποιος παρακολουθεί την όμιλίαν της κόρης με ένδιαφέρον και ταραχήν.

‘Η Δώρα όμίλει άπροκαλύπτως η όργη της, η όποια έξεδηλώθη, κατ’ αρχάς θλιβερά και ήσυχος, κατόπιν ώγκωθη, αλλά και χωρίς παραφοράς, χωρίς εξάλλους έξεγέρσεις, της όργης εκείνης έπυριόρχη η φρόνησις και έκράται τας ήνίας η περισκεψις.

— Ναί, συνεπέρανε, πρέπει να παναχθής η άναίσχυντία του νέου υπό των ανθρώπων, καθώς έπατάχθη η άθλιότης του πατρός υπό του Θεού!

‘Ο ‘Ιάκωβος εις τα λόγια εκείνα της κόρης έλαβε θάρρος, την έπλησίασεν, ύψωσεν έν νέου έκαστενικά τα βλέμματά του εις τα μάτια της κόρης, έστάθη δύο δευτερόλεπτα σιωπηλός και έπειτα της ειπε:

— Δεσποινίς, με έτιμήσατε έν αρχή με την προσεσίαν σας· ότι είμαι σήμερα, το όφελω εις σας, εις σας, διότι σας μου έδώσατε την πρώτην ένθάρρυνσιν και σας μου έχαραξάτε τα ιδανικά, τα όποια όφειλον να άπολουθής. ‘Όταν εις τας ‘Αθήνας, εις τας ήμέρας, κατά τας όποιās η άπελπισία έκρύπτει την καρδιά μου, σας πάλιν εισθε το μακρονόν μου στήριγμα. Προσπαθήθουν, έκοπίαζα, ήγωνιζόμην, διά να μη διαψεύσω την ιδέαν, που ειχατε σχηματίσει δι’ έμέ, διά να μη προσβάλω την ύποστήριξιν σας. ‘Ιδού οι λόγοι της ένγνωμοσύνης μου προς σας. Δέν σταματώ όμως έδω. Προχθές άκόμη, εις την

πρώτην συνάντησιν, ειχατε την καλοσύνην να μου ειπήτε, ότι με περιβάλλετε διά της έμπιστοσύνης σας. ‘Η έμπιστοσύνη της κόρης, μιās κόρης σαν και σας, την όποιαν προσφέρει εις ένα νέον, είναι η καλλιτέρα τιμή δι’ αυτόν...

— Κύριε ‘Ιάκωβε, εισθε πολύ καλός, διά να τα λέγατε όλα αυτά.

— Δεσποινίς, άπέναντι της ένγνωμοσύνης, που έρρωσθ προς σας, άπέναντι της τιμής, διά της όποιās με περιβάλλετε, άπέναντι όλων των εύργασιών, τας όποιās η ύπαρξις σας μου προσέφερε, δέν θέλω να φανώ άχαριστος, σκληρός. Δεσποινίς, η μοίρα με έφερε να γίνω ο πολιτικός ένάγων του Πώλ ‘Απάνθου. ‘Αυριον δέν ελεήθην να κάμω την άγόρευσιν μου· αύριον πιθανώς θα συμβή αυτό. Πρό τούτου θέλω να μάθω κατ’ι: είναι άνάγκη, σας παρακαλώ, την έρώτησιν μου να μη την άπεδώσατε εις άπλην περιέργειαν· σας έρωτώ ο φίλος, ο πιστός, ο άφωτισμένος. Μη τον παρεξηγήσατε.

‘Ο Εϋδημος έσταμάτησεν, ώσει διεκόπη από μίαν σκέψιν η από έλλειψιν θάρρους. ‘Η Δώρα, καίτοι φοβωμένη την έρώτησιν εκείνην, της όποιās δέν ήξευρε το περιεχόμενον, τον ένίσχυσε:

— Λέγατε, παρακαλώ, κύριε Εϋδημε, και πιστεύσατέ με, ότι θα σας άπαντήσω έλευθέρως.

(άκολουθεί)

Διά κορσέδες πολυτελείας, κορσέδες υγιεινούς, ζώνας και κοιλιοδέσμους διά έγκύους κυρίας, εις την δεσποινίδα

ΜΑΡΙΑΝ ΚΑΣΑΠΟΓΛΟΥ

ειδικήν και συστημένην από όλους τους ιατρούς της πόλεως μας.

‘Οδός Μαργαρίτ, αριθμός 1 bis, άπέναντι του Συλλόγου.

78

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΗΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 538)

— Πιστεύσατέ με, του ειπεν εκείνος, ότι, αν σας έκράτησαν έδω αιχμάλωτον, τουτο έγινε παρά την θέλησιν μου.

— Τα άντίποινα! έφώναξεν ο Στρατέμπεργ· ήλθε τώρα η ραιρά σας, κύριε Δούλ.

— ‘Αντίποινα! επανέλαβε κατάπληκτος ο Δούλ.

‘Ο πατήρ ‘Αθανάσιος ήθελε να εκδικηθής λίγο και άπήντησε με σοβαρόν ύφος:

— Μάλιστα, κύριε Δούλ, θα κρεμασθής πιθανώς, καθώς σας το ειχε προείπει· το αξίζετε, άλλως τε, διότι άφήκατε να σκοτωθής ο Γερήν· αλλά, προσέξατε, θα λιποθυμήσατε. Είμαι δικαίος, δέν έχω πλέον πάθη, είμαι ήσυχος, ψυχρός, άπαθής και, προτού στείλω ένα άνθρωπον εις τον θάνατον, θέλω να τον πείσω, ότι είναι ένοχος και ότι όλα διεξήχθησαν καθώς πρέπει.

— Είμαι πεπεισμένος, κύριε, έφώναξεν ο Δούλ, του όποίου τα χέρια έτρεμον. Παραιτούμαι όλων των δικαιωμάτων μου. Κάμετέ μου χάριν, προς Θεού!

— Κύριε Δούλ, εισθε έλευθέρως η συνείδησίς σας άε σας κρίνη!

‘Ο Δούλ έσπόγγισε τον κρύον ιδρώτα, ο όποιος έμάλυπτε το μέτωπόν του, και με ένα μεγάλο στεναγμόν άνακουφίσσεως ειπεν:

— Εισθε άληθινά ευγενής!

‘Ο Λόουελ όμως επενέβη.

— Κύριε Δούλ, έγω δέν συγχωρώ τόσον εύκολα· έχόμεν οι δύο μας να κανονίσωμεν ένα ιδιαιτερον λογαριασμόν. Με κατεγράθητε εις τα όρυχεία του Μινεσότα, δέν το ξέχασα. Με άκάματε να χάσω περισσότερα από ένατο χιλιάδας δολάρια. Θα μου τα επιστρέψατε η θα σας κρεμάσω!

‘Ο ‘Ερρίκος και ο θεός του παρετήρησάν εις τον τραπεζίτην, ότι η άπαιτησίς του ήτο παράλογος και παράνομος.

— ‘Ω! ζητείτε και νομιμότητα με τον Δούλ, άπήντησεν ο κεφαλιούχος. Εσύρει πολύ καλά, ότι αν δέν συμμορφωθής με την θέλησιν του εις αυτά, που του ζητώ, κρατώ εις τα χέρια μου πολλας άποδείξεις, ώστε να τον έναγάγω εις τα δικαστήρια. Τότε θα θελήσω διακοσίας χιλιάδας.

— Θα τας έχατε, άπήντησεν ο Δούλ, σφίγγων τα δόντια, αλλά μάθετε, ότι εισθε σκληρός, πολύ σκληρός! Καταχράσθε της θέσεώς σας.

— Θα επιστρέψατε εις Νέαν ‘Υόρκην και θα καταθέσατε το ποσόν αυτό εις πίστιν μου εις μίαν τράπεζαν και αυτό έντεος μηνός.

— ‘Εστω!

‘Ο Λόουελ τον έκαμα να υπογράψη γραμμάτιον, έλαβε μάρτυρας τους συνδαιτυμόνας, έβαλε το όμολογον εις το θυλάκιόν του και ειπεν εις τον Δούλ, ότι ήμπορούσε να άποσυρθής.

Αυτή η σκηνή και αυτός ο τρόπος να άποσπάση το χρέμα από ένα άλήτην, έπείραξαν τον Μονταρέ και ούτος έλαβεν άπόφασιν να διαλύση πάσαν σχέσιν με τον Λόουελ. Δέν ήθέλησεν όμως να φανερώση τίποτε κατά την διάρκειαν του γαμάτου, αλλά η Μαίρη άντελήφθη το ψυχρόν ύφος του.

‘Η νεάνις ίθεώρησε καλόν να έπιχειρήση, όπως επανακτήση την ύπαρξήν της επ’ αυτού και δι’ αυτό έπωφελήθη από αυτήν την παράδειξιν εύκαιρίαν, που της παρουσιάσθη.

‘Ο Βακοντσάμα, ένψ έκαμνε χίλιες δυο άδεξιότητες και με αυτάς διεσκέδαζε τους συνδαιτυμόνας, δέν άπέστρεφεν, έν τούτοις, τα βλέμματά του από τον φίλον του μηχανικόν και από την κόρην του τραπεζίτου.

‘Ενψ δέ τους παρετήρει διά να εξακριβώση τον βαθμόν της οικειότητος, που έχουν μεταξύ των, η άντίπαλος της Ναισα και ο ‘Ερρίκος, ήσθάνετο έχαριστήσιν να βλέψη την Μαίρην εξ αιτίας της χάριτός της και μάλιστα κατέληξεν εις το να κρίνη, ότι αυτή ήτο ώραιότερα από την ‘Αραβέλλαν.

‘Η νεαρά ‘Αμερικανίς, έχαριστημένη διότι παρήγαγε τοιαύτην έντύπωσιν, ήρώσμετο να του κά-

μνη και μερικας προτιμήσεις, ως ήτο ο νικητής της χθές, κατ’ αρχάς μεν διά να τον κάμη να της συγχωρήση το κτήρημα, που του έκαμα με την σφαίραν του πιστολιού, έπειτα από σχεδιαζόμενην έπιδήμην κατά της ‘Αραβέλλας.

Το να κάμη άπιστον τον νεαρόν εκείνον ‘Ινδόν, ο όποιος ειχε κάμη χίλιες δυο άνοησίας δι’ την άοιδόν, τουτο ήτο κάποια μικρά άπολαυσίς διά την φιλοτιμίαν της Μαίρης, αλλά τουτο ήτο μικρόν πρό του έκαμένου: ‘Η Μαίρη, βλέπουσα, ότι η φυσιογνωμία του Μονταρέ έπρόδιδε κάποιαν άνηουσίαν, έσχε την άτυχή ιδέαν να του κινήση την ζηλοτυπίαν και ως άληθινή κόρη της Εύας, ηχάριστειτο εις τοιούτου είδους άκκιςμούς.

‘Ο νέος προσεκοιήθη τότε, ότι δέν τα έβλεπεν, αλλά η άφέλεια του ‘Ινδού ήτο καταφανής και άπεκαλύπτετο. ‘Ο άρχηγός των Σιαού ήτο το σημείον της γενικής προσοχής· διεσκέδαζον με όλα τα κινήματά του και με τα λόγια του. ‘Η έπαρσις του ειχε παρατηρηθής γενικώς, ώστε δέν έκαμνεν έντύπωσιν η προτίμησις της Μαίρης. ‘Ενας ‘Ινδός δέν θεωρείται άνθρωπος μεταξύ των ‘Αμερικανών. Δι’ αυτό η Μαίρη ήμπόρεσε, κατά την γνώμην των, να παίξη με τον Βακοντσάμα καθώς με έν έξημερωμένον ζψον. ‘Ο ‘Ερρίκος, έν τούτοις, δέν έσκέπτετο τα αυτά· οι ένθαρρύνσεις, οι διδόμεναι εις την έλαφρότητα της Μαίρης, τον έκλήγοναν θανασίμως.

(άκολουθεί)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΠΔΥΜΑΣΙΩΝ τελευταίου συρμού

έν Πέραν, παρά το ξενοδοχείον Κραϊσερ, όδός Σιμάλ, αριθμ. 5.

Είδοποιείται το σεβαστόν δημόσιον, ότι η κ. Χαρίκλεια Φιλίππιδου εις έποχήν, καθ’ ην τα ύφασματα είναι πολύ άκριβά, έπιθυμούσα να προσχη εύκολίας εις τους μελέτας αυτής, άπεφάσισε να κόπητε πελούζια προς 10, ταϊώρ προς 25 και να κόπητε και να προβάρη συγχρότως προς 50 γρόσια και να ράπη εις λιαν συγκαταβατικώς τιμής νυμφικας έσθήτας.

ΑΣ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ, ΘΕΕ ΜΟΥ!...

‘Εμπρός στην άμελλετη ανάγκη, που και στους θεούς ακόμη επιβάλλεται, δεν ήμπορούσα, παρά να γονατίσω. ‘Επεβλήθηκα υπεράνθρωπα στον έαυτό μου και ξεριζώσα από τα βόθρη της κοιλίας μου καρδιάς το αίσθημα, που με τόση περιπόθεια γεννήθηκε σ’ αυτή. ‘Η σκηνή έπρεπε πλέον να κλείσει για μένα και να μείνη το λοιπού στην ψυχή μου της περασμένης γοητείας ή ανάνησις και μόνη.

Μά σαν ‘πέρασε λίγος καιρός, τότε κατάλαβα του χωρισμού σου τον άμύθητο πόνο. Και όταν άργότερα μάς ήλθαν ή πρώτες εύμορφίες της άνοιξης και πάτησε το μυρωμένο πόδι του στη γη ο μήνας, που γεννήθηκες, ο μήνας ο τραλλός, ξαναθυμήθηκα και πάλι τα περάσματα κι’ όσες στιγμές υπέροχες κοντά σου πέρασα.

Ξανάζωντανεύει ή γη στα πρώτα θερμά φιλήματα του ‘Ηλιου και στολίζουν το ξερό το χρώμα τα πράσινα χορταράκια. ‘Ολα σεψάλλουν μ’ ένθουσιασμό το τραγούδι της αγάπης και μόνο για μένα ή Μοίρα έχει άσφασισει πως κρέπαι να υποφέρω.

Πόσες φορές, σαν άκυρβούσα το βράδυ στο παράθυρο με τα μάτια βυθισμένα στο άπειρο, δεν μελαγχολούσα με την σκέψη, πως έπρεπε να μείνω πάντα ξένος για πάντα! για πάντα, που δλόκληρη χρόνια θα έδινα απ’ την ζωή μου για να περάσω όλίγες εύτυχισμένες στιγμές κοντά σου! Πόσες φορές την νύχτα στην άστροφεγγιά δεν ώνειροπόλησα την γλυκειά σου την μορφή! Ρώτησε το χλωμό φεγγάρι πόσες φορές είδες το δάκρυ να κελθί απ’ τα μάτια μου για της χαμένης μου αγάπης τον κάυμό.

Προσπάθησα να σέ λησμονήσω, μα ή Αλήθη πεθαίνει μπροστά σ’ ένα τέτοιο πόνο και πάνενα ακόμη φάρμακο δεν έγέννησαν ο Ούρανός για τέτοια όδύνη.

‘Ω! ός ήταν δυνατόν να γίνη και διαφορετικά και ν’ άρχιζε πάλι για μένα σιγανά το τραγούδι της αγάπης! ός ήμπορούσα ν’ άκούσω να με ναουρίζη γλυκά ή περιπαθητική λαλιά σου, όπως ναουρίζει το βραδυνο το κύμα τα χορταράκια της άμρογιαλιάς! ός γίνονταν να εύρεθώ σιμά σου και, άκυσμβώντας το κεφάλι μου στο στήθος σου το παρθετικό, να σιγοκοιμώμαι, άκούοντας τους κτύπους της καρδιάς σου! Πως ζηλεύω την βαρσοίλα, που ποτέ δεν την χωρίζουν απ’ την αγάπη της, την θάλασσά! ‘Αγγιζει κάποτε αυτή, είναι αλήθεια, και της κτεπέ με βία τα τρυφερά πλευρά της, μα ήμερεύει γρήγορα και της χαρίζει άφθογα τα δροσερά φιλά της πάλι. Και έτσι πάντα, τότε με τα μαλώματα και τότε με τα χάδια, περνεύνε εύτυχισμένα τον καιρό τους και ζούνε ο ένας για τον άλλο. ‘Ας ήμην κι’ εγώ βαρσοίλα, αγάπη μου!... ‘Ω! ός ήταν δυνατόν, Θεέ μου!...

— ‘Ικέτευσα με τους στεναγμούς μου την Μοίρα να μου χαρίση την εύτυχία, που ποθούσα. Είς άντάλλαγμα της ύποσχέθηκα ό,τι πολυτιμότερο μπορούσα να διαθέσω και δεν το δέχθηκα. Με ώδήγησε στας όχθας του ποταμιού της Αλήθης και μου είπε να πιώ για να ξεχάσω, μα δεν ‘μπόρεσα. Μου έμεινε, ή πίσρα του νερού.

Κ’ έτσι ός μείνη πάντα για μένα, πάντα όνειρό, αυτή ή εύτυχία. Αυτές μου ή σειρές ός είναι ή τελευταία λέξεις της τραγικής κομφοδιάς, που με έκαψε να άηδιάσω την ζωή μου, ός είναι ή τελευταία νότις του τραγουδιού του έρωτος, που θα τρέφω πάντα για πάντα, μα και που θα είναι πάντα για μένα χαμένη έλπίδα. . .

EMMEΛΕΙΑ

Στον θάνατον του Ιατρού

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

(‘Αντι του τελευταίου άσπασμού, που δεν σ’ έχάρισα, αντι των λουλουδιών, που δεν σ’ έβρανα, σου προσφέρω σέ σίχους την έκδήλωσιν του πόνου μου, που με προύξενησεν ο άγωνιώδης θάνατός σου.

Δ. ΚΟΝΤΟΜΗΤΡΟΣ)

Κάμμιά μιλιά δεν σβύσθησε στην ύστερή προή σου κ’ έπνιξε μέσ’ στο βάσανο τον πόνο τον βαθύ φέρεις το παρέπονο της θαλερής ζωής σου στο χώμα, που με δάκρυα πικρά ‘χει ποτισθή.

Σιγά-σιγά σταμάτησαν οι ζωηροί παλμοί σου κ’ έχέθηκ’ απ’ τα μάτια σου ή λάμψις της ζωής κι’ άλλες καρδιές αγαπητές ένίκρωσαν μαζί σου κ’ έλνώσαν, με το πέταγμα της δόλιας σου ψυχής.

Και τόρ’ άπαρηγόρητες σέ στήνονν ρημοκλήσι μέσα στο βάθος των καρδιών π’ ο πόνος έχ’ αφήσει άγιάτρευτη πληγή.

Σιωπηλοί ‘μπρός σέ βωμό, χισμένο μ’ άγαμνήσεις, γονατιστοί σέ πέμπουνε χίλιες εύχές, δεήσεις, νάχης λαφρεία τή γη.

ΖΗΤΕΙ θέσιν τροφού όμογενής παρομάνα, της οποίας το γάλα άνεγνωρίσθη ιατρικώς ως ύγιεινότετον. Πληροφορία παρ’ ήμιν.

Πωλούνται σχεδόν δωρεάν:

Κατάστημά μετ’ άσπασίον εις κεντρικόν μέρος. Οικόπεδον εις κεντρικόν μέρος. Γαίαι έν Μάλτεπε, πλησίον του σταθμού. ‘Απεθυνέντων: Μέγα ‘Εθνικόν Χάτιον, 45.

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

«6 ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΛΑΤΑΝΩΝ»

Μεγάλη ‘Οδός Μπουμόντι, όδός Μπαχτσέ, άρ. 3.

Είναι το καλλίτερον κέντρον των έγκριτωτέρων οικουγενειών. Θέσις περίοπτος, αύρα, περιβάλλον έξαίσιον. ‘Οσοι θέλουν να περάσουν μίαν ώραν εύχάριστον, να εύρουν άνασιν, περιποίησιν πρόθσημον, μεζέδες άπλεκτούς, έγχωρίους και εύρωπαίικούς, ός σπεύσουν εις το όνειμαστόν τουτο Ζυθοπωλείον. Τα είδη της καταναλώσεως έκλεκτά και ποικίλα. Ζύθος άφρόεις της ώρας. Τιμαί λογικαί.

‘Οσοι πάσχετε από το στομάχι και τα έντερα, άποταθήτε εις τον ειδικόν στομαχολόγον Ιατρον

ΜΑΜΜΕΛΗΝ

Πέραν, όδός Θεάτρου, άριθμ. 11. Δέχεται 2-5 μ. μ.— Τηλέφ. Μπίγιουλου 2275.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

‘Αξιόπαινος πρῶξις. — ‘Ο κ. Χρήστος Πασχαλίδης, Ιατρός έν ‘Υψωμαθαίσις, εις μνήμην της μακαριτίδος συζύγου του, δίδνειμε την παραλοθούσαν Κυριακήν έν τῇ οικίᾳ αὐτοῦ εις ύπερεξήκοστα άνδεις εικογενσίας θερμόν φαγητόν μεθ’ ένός άρτου. Εύχόμεθα να εύρη και άλλους μιμητάς.

‘Ανακριβείας έλεγχος. — Εύχαριστώ θερμώς τον άγνωστόν μοι φίλον κ. Ζ. Φ., τον με τα προθυμία, άν μη όπισθοβουλίαις, λοβόντα την καλοσύνην να μοι συγχωρή επί τῇ άποφωινήσει μου έκ της ‘Ιατρικής Σχολῆς, λυποῦμαι όμως μη δυνάμενος τοῦτ’ αὐτό να πράξω και διὰ τα συγχωρητήριά του επί τῇ άποκίῃσει υἱοῦ της συζύγου μου (;) Ούρανίας, διότι, ως έξάγεται έκ τοῦ ύπ’ άριθμ. Πρωτ. 1162, αυξ. άριθμ. διαζυγίου 8 και ήμερ. 2 ‘Ιουνίου 1917 διαζευκτηρίου γράμματος, όπερ κρητό εις την διάθεσίν ‘αυτου, ο μετ’ αυτής γάμος μου από δάμα μηνών περίπου είναι διαλαλυμένος, αι δε σχέσεις μας από έτους περίπου εισι κωκομμέναι, ως ή ίδια ώμολόγησεν έν τῷ Πνευμ. Δικαστηρίῳ κατά την διαδικασίαν.— Δ. Κ. Ν.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ‘Ασ’Ολα

‘Ο κ. ‘Ιπποκράτης Σ. Κάλφας, εις δέκατον τέταρτον κατάλογον

την κ. Β. Καραγιαννίδου (έν Πέραν),
> δ. Περιστεραν Δάλιακα >

‘Η δ. Ζωή ‘Αναγνωστίδου
την δ. Δόμνα Μαλαματιή (έν Φαναρίῳ Σηλυβρίας).

‘Η δ. Εύανθία ‘Αθανασιάδου
τας δ. Σμαρά και Θεσπούλαν Γεμεντζοπούλου
(έν ‘Εξαστέρῳ).

‘Ο κ. ‘Ιγνάτιος ‘Αρμενάκης, εις έβδομον κατάλογον
τον κ. Τιμόλ. Σεϊμίρην (έν Πέραν),

> > Γεώργ. Χ. Γεωργιάδην >
> > Θεόδ. Γ. ‘Αγγέλικαν >
> > ‘Ηλίαν Διόγκην >
> > Γεώργ. Βασιλειάδην >

‘Ο κ. Δημήτριος Γιανναράκης
την δ. Θεανώ και τον κ. Νίκον Σερμπίνην
(έν Μεσαχώρῳ).

‘Ο κ. Θεόφιλος Νομίδης
τον κ. Παναγ. Παναγιωτίδην (έν Γεδήκ-πασά).

ΤΟΥΡΚ - ΤΑΤΛΗΣΗ

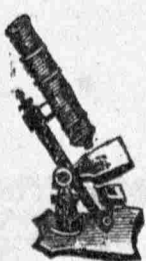
Γλυκύσματα διάφορα,
τσοκολάτες, μπουλαμάδες κλπ.
προϊόντα γνήσια έκ σταφυλών
του έν Ούσα ίφ εργοστασίου ΦΟΥΑΤ και Σας
εύρίσκονται παρὰ τοῖς κυρίοις

Γ. Δημητριάδην και Ι. ‘Αντωνιάδην,
έν Πόλει, Βολούμ Παζάρ, Τασταίλσ, 209 και 155.
Τηλέφωνον : Σταμπούλ, 540.
‘Ο άπαξ δοκιμάζων αὐτά, αδύνατον να μη γίνη
τακτικῶς άγοραστής.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρός τους καταναλωτάς οίνοπνευματωδών ποτών.

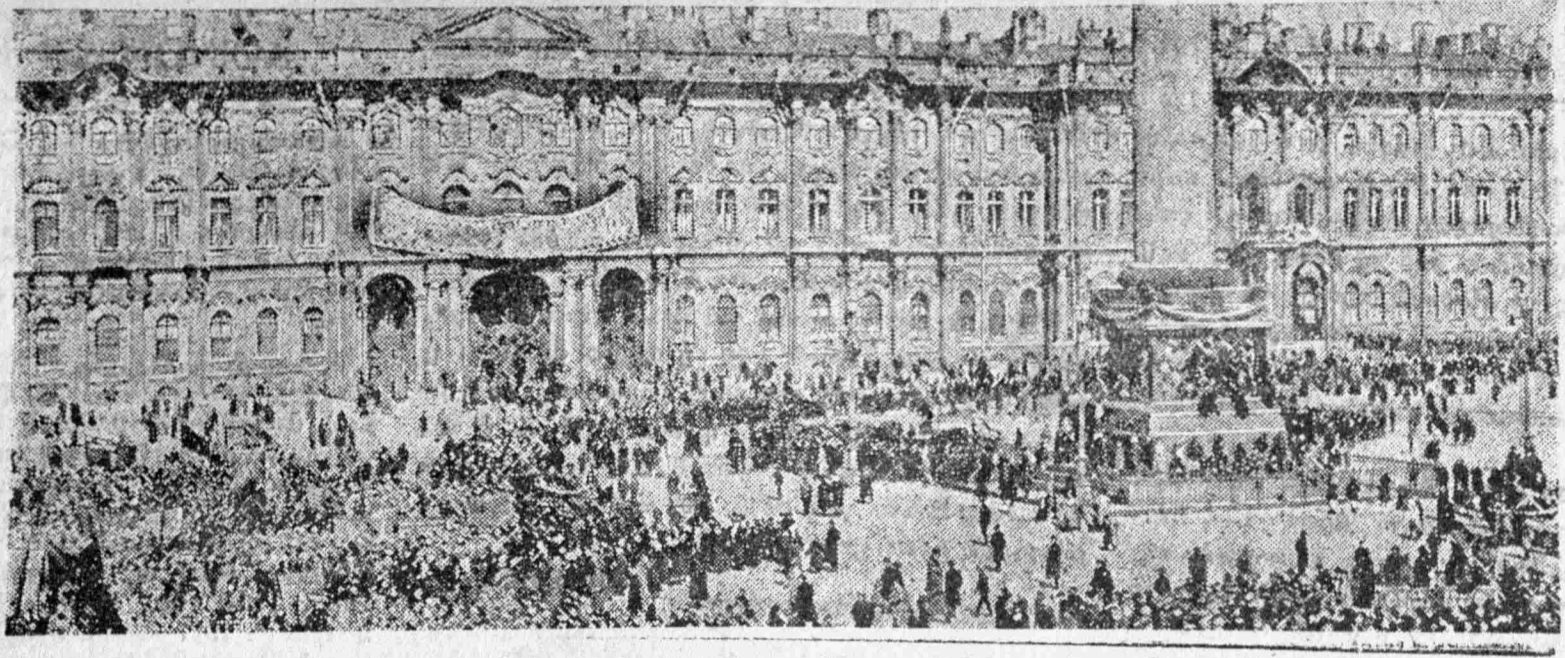
‘Οσοι θέλετε να δοκιμάσετε γνήσια κρασιά και εύγευστα ρακιά, άποταθήτε εις τους κυρίους Θωμάν Παπαζιώγαν και ‘Ιωάννην Νομικόν, έν Μικρῷ ‘Εθνικῳ χάν, άριθμ. 17, Γαλατᾶ. Παρὰ τοῖς ἰδίοις εύρίσκονται κονιάκ παλαιά εις φιάλας και εις βαρέλια, καθως και λικέρ ήγγυημέναι εις φιάλας κτλ.

ΧΗΜΕΙΟΝ ΑΛ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Πέραν, Γαλατᾶ-Σεράϊ, άδιέξοδος ‘Αίναβούρ.— Τηλ. 1544.

Χημικαί και μικροσκοπικαί έξετάσεις παντός είδους, άφορώσαι την παθολογικήν διάγνωσιν. ‘Αναλύσεις βιοτεχνικαί ποτών, τροφίμων κλπ.

Διαδήλωσης ἐν Πειρουπόλει πρὸς τῶν χειμερινῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τῇ συνομολογήσει τῆς εἰρήνης.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΓΑΜΒΡΟΣ

Λέγουν, ὅτι τὸ δυσκολώτερον φιλολογικὸν εἶδος εἶναι ἡ κριτικὴ, ὅταν μάλιστα τὰ πορίσματα τῆς βασιζονται ἐπὶ τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς ἀμεροληψίας, διότι συνήθως συμβαίνει τὸ ἐναντίον.

Ἡ κρίσις ἐπιηρεάζεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διὰ τὴν συμπαιθεῖαν ἢ τὴν ἀπάθειαν, καὶ συμβαίνει τότε νὰ ἐπαινεθῇ ἔργον τι, τὸ ὁποῖον οὔτε προσοχῆς κἄν θὰ ἦτο ἄξιον.

Φαντασθῆτε τώρα τὰς δυσκολίας τῆς θέσεώς μου, παρουσιαζομένου ὡς κριτικοῦ, μάλλοντος νὰ κρίνῃ ὄχι ἔργα, ἀλλὰ... ὑποψηφίους γαμβρούς!

Ἐτύχως, ὅτι ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι μου εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστοί, καὶ, κατὰ συνέπειαν, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐπιηρεασθῇ ἡ κρίσις μου διὰ τοῦτον ἢ ἐκείνον τὸν λόγον.

Ἐπιστολὴ Β'.

Κυρία,

Ἐνφ' ἔστρεφον χθὲς τὰ φύλλα τοῦ «Ἀπ' Ὀλα», εἶδον τὴν δῆλωσίν σας καὶ ἀνέγνωσα αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξακολουθήσω ἑσταμάτησα ἐδῶ καὶ ἐβουθήθην εἰς σκέψεις.

Εἰς τὴν περικοπὴν αὐτὴν διαβλέπω μίαν ἀοριστίαν, φίλε μου. Ἐσταμάτησες ἐδῶ! ποῦ; εἰς τὴν κόρην ἢ εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν;

Ἐάν εἰς τὸ πρῶτον, ἔκαμες πολὺ καλὰ τὸ προχωρεῖν ἐπὶ περαιτέρω εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ταύτην τοῦ αὐτοκτονεῖν.

Ἄν ὅμως εἰς τὸ δεύτερον, σημείον, ὅτι εἶσαι πατεντῆτος, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ σταματήσῃς, ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀπλώσῃς καὶ τὰ δύο σου χεῖρα καὶ νὰ τσεπάσῃς, ἔστω καὶ νεορῶς, τὴν προσφερομένην κληρονομίαν! Καὶ ἔπειτα, γιατί νὰ βεθιαθῆς εἰς σκέψεις; Φαίνεται, ὅτι δὲν ἐχρημάτισες ποτὲ ἐπιθεωρητῆς εἰς κἄνενα συσσίτιον.

Ἄν καὶ τυγχάνω φυτευτῆς τῆς ἐμπορίας καὶ ἐκ

μικρᾶς ἡλικίας ἔχω κλίσιν πρὸς τὸ ἐμπόριον, ἐν τούτοις, στερούμενος περιουσίας, βλέπω πάντοτε τὰ ὄνειρά μου κεκομμένα.

Τὸ ὅτι τὰ ὄνειρά σου εἶναι κεκομμένα, δὲν μοῦ φαίνεται διόλου παράδοξον, διότι, μὴ ποῦ εἶσαι φυτευτῆς, θὰ ξεύρησ καὶ ἀπὸ κλαδευτικῆν, καὶ ἀκριβῶς αἱ γνώσεις τῆς κλαδευτικῆς σου μου τσουρέουσι τὰ ὄνειρα.

ΟΙΚΟΣ ΣΑΜΑΡΙΤΑΙΝ

Μεγίστη φασάρινα γεωμετρικῶν διὰ τὸ θέρος. — Μεδέλα τῶν κολλιτέγων ἐργοστασίων Βιάννης. — Φόρμα ἀπὸ ψάθην «Ταγκόλ» εἰς ὅλα τὰ χρώματα. — Πλεσία συλλογὴ ἀνθέων καὶ γαρνιτέρω διὰ καπέλλα.

Μεγάλῃ Ὁδῷ Πέραν :

421—παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρία—421
328—ἀπέναντι τοῦ Σάν Ἀντώνιο—328

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Ι. Γ. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ι. Σ. ΑΣΣΑΝΗΣ
Ὁμὲρ Ἀμπίτ χάν, 14 bis (Ἰσόγειον)
Γαλατῶ, Κωνσταντινούπολις.
Ἀγοραπωλησίαι ἀκινήτων. — Ἐνοικιάσεις ἐπιπλωμάτων καὶ μὴ οἰκιῶν, ἀπαρτῶν καὶ δωματίων ὑπὸ διαφόρους ὁρους ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰς ἐξοχάς. — Ἐγκαταστάσεις καὶ μετακινήσεις καὶ ἀποκοπὴν. — Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία ἐπιπλώσεων

Παραιτήσῃς, λοιπόν, ἀπὸ «κλαδευτῆς» καὶ μείνε μόνον φυτευτῆς!

Καταλαμβάνω, ὅτι ἔχεις μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ ὅτι σοῦ λείπει τὸ χρῆμα!

Τὰ ἴδια δὲν παθαίω κ' ἐγώ, ἀδελφέ!

Δισθάνομαι μέσα μου τόσας κλίσεις, καὶ ὅμως, γιὰ τὴν ὥρα μόνον δύο κατῳρθῶσα νὰ πραγματοποιήσω :

Μίαν κλίσιν τοῦ μπακάλη μου διὰ καθυστερούμενον λογαριασμὸν καὶ μίαν χρονίαν κλίσιν τοῦ στόματός μου!

Ἔτσι εἶναι, φίλε μου! δὲν ὑπάρχει κόμμα εὐσία, ὅταν λείπῃ ἡ περιουσία.

Μὲ τὴν χθεσινὴν σας δῆλωσιν ὅμως ἀνενεώθησαν καὶ πάλιν τὰ πτερά μου καὶ ἐσκέφθην, ὅτι τοιοῦτοτρόπως εἴμπορῶ νὰ δημιουργήσω τὸ μέλλον μου.

Χωρὶς νὰ δυσαρροτηθῆς, φίλε μου, σοῦ λέγω, ὅτι ἡ παραγράφος αὐτὴ μὲ ἐμβάλλει εἰς ζωηρὰς ἀνησυχίας. Περιουσία ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, πτερά ἀπὸ τὸ ἄλλο! Σκέψου λιγάκι!

Ἐάν, αἰφνης, σοῦ καπνίσῃ καὶ ἀνοίξῃς τὰ πτερά, δὲν θὰ μείνῃ, ἀδελφέ μου, οὔτε ἴχνος τοῦ παρᾶ!

Ἐχω μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ λάβω ἐπὶ τὴν προστασίαν μου ὀρφανὴν κόρην, ἣ δὲ μισθός μου εἶναι ἀρκετὸς διὰ τὴν διατροφήν μας ἀνευ τῆς περιουσίας τῆς, ἣ ὅποια δ' ἀύξάνῃ δι' ἐπιτηδείων ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων.

Καὶ ποιὸς μοῦ λέγει, ὅτι δὲν θὰ ὀλιγοσταύῃ δι' ἐπιτηδείων ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων;

Τέλος πάντων, ἔχουμε καιρὸ νὰ τὰ σκεφθῶμεν αὐτὰ μέχρι τῆς προσεχοῦς Πρωταπριλιάς! Πρὸς τὸ παρόν, λάβε μπατίστας μέτρα πέντε, κόψον καὶ κατασκεύασον σακκούλιον!

Παρρηθῶς δὲ λάβε καὶ θέσον ἐντὸς αὐτοῦ τὴν περιουσίαν! Τάδε λέγει...

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

Εἰς τὰς ἀποθήκας ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγίστου, Χαράλ-μπασῆ, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, ἀρ. 9.

Ἐξοχῆς Ἀριστοτελείου, Ἀναστασιῶν καὶ Παρ.